

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1601/2538

บริษัท ดี.เอ็น.แมชชีนเนอร์รี่ (1980) จำกัด กับพวกโจทก์ นาย สัมพันธ์ กิตติสัทธาธิกรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 175, ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับข้อหาความผิดฐานเบิกความเท็จว่าโจทก์ทั้งสองร่วมกันออกเช็คร่วมกับผู้มีชื่อให้แก่จำเลยเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อที่ดินธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คดังกล่าวจำเลยจึงฟ้องขอให้ลงโทษโจทก์ทั้งสองตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 มาตรา 3 จำเลยได้เบิกความอันเป็นเท็จในชั้นไต่สวนมูลฟ้องและในชั้นพิจารณาในคดีดังกล่าวว่าจำเลยได้รับเช็คจากโจทก์ทั้งสองเป็นการชำระหนี้ค่าซื้อที่ดินความจริงเช็คดังกล่าวมิได้ลงวันที่สั่งจ่ายเป็นเช็คที่โจทก์ทั้งสองสั่งจ่ายให้จำเลยเป็นประกันหนี้ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินที่โจทก์ที่ 1 จะซื้อจากจำเลยไม่ใช่เช็คที่ออกให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ซึ่งข้อความที่จำเลยเบิกความต่อศาลนั้นเป็นข้อสำคัญในคดีศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องของจำเลยโดยเห็นว่าเช็คฉบับดังกล่าวเป็นเช็คที่ไม่ได้ลงวันที่สั่งจ่ายโจทก์ทั้งสองไม่ได้กระทำความผิดตามที่จำเลยกล่าวหาตั้งนี้แม้

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ได้รับบรรยายฟ้องเพียงว่าข้อความที่จำเลยเบิกความต่อศาลนั้นเป็นข้อสำคัญในคดีโดยมิได้บรรยายรายละเอียดว่าข้อความอันเป็นเท็จที่จำเลยเบิกความเป็นข้อสำคัญในคดีก่อนอย่างไรก็ตามแต่ฟ้องของโจทก์ย่อมมีความหมายอยู่ในตัวว่าข้อความเท็จที่จำเลยเบิกความดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในคดีที่จำเลยฟ้องขอให้ลงโทษโจทก์ทั้งสองในข้อหาออกเช็คโดยเจตนาเพื่อไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คเพราะหากเป็นความจริงดังที่จำเลยเบิกความว่าโจทก์ทั้งสองออกเช็คเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อที่ดินมิใช่การออกเช็คโดยมิได้ลงวันที่สั่งจ่ายให้แก่จำเลยเพื่อประกันหนี้ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินแล้วการกระทำของโจทก์ทั้งสองอาจเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 มาตรา 3 และศาลก็อาจพิพากษาลงโทษโจทก์ทั้งสองตามฟ้องของจำเลยได้ข้อความที่จำเลยเบิกความจึงเป็นข้อแพ่งชนะในคดีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นข้อสำคัญในคดีที่จำเลยฟ้องโจทก์ทั้งสองดังกล่าวคำเบิกความของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายฟ้องย่อมเป็นข้อสำคัญในคดีที่เข้าใจได้อยู่ในตัวเองฟ้องของโจทก์จึงมีข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้วเป็นฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) เมื่อขณะที่มอบเช็คให้จำเลยยังไม่มีวันที่สั่งจ่ายและรอยตราประทับของโจทก์ที่ 1 การที่จำเลยนำเช็คฉบับดังกล่าวไปฟ้องกล่าวหาว่าโจทก์ทั้งสองร่วมกันออกเช็คโดยเจตนาไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 มาตรา 3 และเบิกความตามคำฟ้องดังกล่าวเป็นการกระทำที่จำเลยรู้อยู่แล้วว่าการออกเช็คดังกล่าวของโจทก์ทั้งสองไม่มีมูลความผิดทางอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวการกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 175, 177 วรรคสอง และมาตรา 91 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีนี้มีมูล ให้ประทับฟ้องจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้น

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 175 และ 177 วรรคสอง ลงโทษตาม มาตรา 175 จำคุก 2 ปี ความผิดฐานเบิกความเท็จตาม มาตรา 177 วรรคสอง ขึ้นไต่สวนมูลฟ้องและชั้นพิจารณาของศาล แม้จะได้กระทำคนละคราวกัน แต่มีเจตนาเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันถือเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว จำคุก 2 ปี รวมจำคุก 4 ปี จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยเป็นข้อแรกว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) หรือไม่ข้อนี้ปรากฏว่าโจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับข้อหาความผิดฐานเบิกความเท็จว่าโจทก์ทั้งสองร่วมกันออกเช็คร่วมกับผู้มีชื่อให้แก่จำเลยเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อที่ดินธนาคารปฏิเสธรการจ่ายเงินตามเช็คดังกล่าว จำเลยจึงฟ้องขอให้ลงโทษโจทก์ทั้งสองตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 จำเลยได้เบิกความอันเป็นเท็จในชั้นไต่สวนมูลฟ้องและในชั้นพิจารณาในคดีดังกล่าวว่า จำเลยได้รับเช็คจากโจทก์ทั้งสองเป็นการชำระหนี้ค่าซื้อที่ดินความจริงเช็คดังกล่าวมิได้ลงวันที่สั่งจ่าย เป็นเช็คที่โจทก์ทั้งสองสั่งจ่ายให้จำเลยเป็นประกันหนี้ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินที่โจทก์ที่ 1 จะซื้อจากจำเลย ไม่ใช่เช็คที่ออกให้จำเลยเพื่อชำระหนี้ ซึ่งข้อความที่จำเลยเบิกความต่อศาลนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ 5006/2533 โดยเห็นว่าเช็คฉบับดังกล่าวเป็นเช็คที่ไม่ได้ลงวันที่สั่งจ่าย โจทก์ทั้งสองไม่ได้กระทำความผิดตามที่จำเลยกล่าวหา ดังนี้ แม้คดีนี้โจทก์ได้บรรยายฟ้องเพียงว่าข้อความที่จำเลยเบิกความต่อศาลนั้นเป็นข้อสำคัญในคดีโดยมิได้บรรยายรายละเอียดว่าข้อความอันเป็นเท็จที่จำเลยเบิกความเป็นข้อสำคัญในคดีก่อนอย่างไรก็ตาม แต่ฟ้องของโจทก์ย่อมมีความหมายอยู่ในตัวว่าข้อความเท็จที่จำเลยเบิกความดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในคดีที่จำเลยฟ้องขอให้ลงโทษโจทก์ทั้งสองในข้อหาออกเช็คโดยเจตนาเพื่อไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค เพราะหากเป็นความจริงดังที่จำเลยเบิกความว่าโจทก์ทั้งสองออกเช็คเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อที่ดิน มิใช่การออกเช็คโดยมิได้ลงวันที่สั่งจ่ายให้แก่จำเลยเพื่อประกันหนี้ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินแล้ว การกระทำของโจทก์ทั้งสองอาจเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 และศาลก็อาจพิพากษาลงโทษโจทก์ทั้งสองตามฟ้องของจำเลยได้ ข้อความที่จำเลยเบิกความจึงเป็นข้อแพ่งชนะในคดีดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นข้อสำคัญในคดีที่จำเลยฟ้องโจทก์ทั้งสองดังกล่าว คำเบิกความของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายฟ้องย่อมเป็นข้อสำคัญในคดีที่เข้าใจได้อยู่ในตัวเอง ฟ้องของโจทก์จึงมีข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้วเป็นฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เช็คตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข 3 หรือหมายเลข 2 ขณะที่มอบให้จำเลยยังไม่มีวันที่สั่งจ่ายและรอยตราประทับ ของโจทก์ที่ 1 การที่จำเลยนำเช็คฉบับดังกล่าวไปฟ้องกล่าวหาว่าโจทก์ทั้งสองร่วมกันออกเช็คโดยเจตนาไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 และเบิกความตามคำฟ้องดังกล่าวเป็นการกระทำที่จำเลยรู้อยู่แล้วว่าการออกเช็คดังกล่าวของโจทก์ทั้งสองไม่มีมูลความผิดทางอาญาตามพระราชบัญญัติดังกล่าวการกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จดังที่โจทก์ฟ้องแต่เห็นว่าจำเลยมีอาชีพเป็นหลักฐานและตามพฤติการณ์แห่งคดีจำเลยได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้โจทก์ที่ 1 แล้วจึงเห็นสมควรกำหนดโทษจำเลยให้เบาลงเมื่อไม่ปรากฏว่า

จำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน ประกอบกับจำเลยมีอายุมากถึง 60 ปีแล้วเห็นควรให้โอกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดีโดยรอกการลงโทษแก่จำเลยไว้ แต่เพื่อให้จำเลยหลบจำ จึงให้ลงโทษปรับจำเลยด้วยพิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำคุกจำเลยฐานฟ้องเท็จ 1 ปีและปรับ 2,000 บาท ฐานเบิกความเท็จจำคุก 1 ปี และปรับ 2,000 บาท รวมเป็นจำคุก 2 ปี และปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ทวิชัย เจริญบัณฑิต · นิเวศน์ คำผอง · ดุสิต เพชรปลุก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1601/2538>